

14. szám.
Aug. 4-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. uj pénz; két évharmadra, azaz máj.—decemberi hóra 4 pft. vagy 4 ft. 20 kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

VI. kötet.

A HOL A CZITROMFA VIRÍT.

Ismered-e ezt a hazát
A hol a czitromfa virít?
— — — Negyvenen valának épen
A kiket kieresztének.
Mennyien lehettek akkor?
A midőn e sírba zárták,
Arról hallgat minden írás.
Ottan éltek külön sírban
És ki tudná mennyi évig?
Ők maguk sem, mert a nappal
Sírjaikba nem süttött le.
Csak egy hosszú, hosszú éj volt
Melybe ifjan belementek
És kijöttek őszén, aggon. . . .
Ismered-e azt a hazát
A hol czitromfa virít?

Ifjan mentek, őszén jöttek;
Szenvedének mondhatatlant!
A sötétség szörnyű titka,
A mit emberképzelet
El nem ér, mit a pokolnak
Szörnye súg csak oly közelből,
Megtöré, megroncsolá
Alkatuk, — fehérre festé
A haját — megtompítá

Isten képmását, a lelket!
És mi volt, mit vétkézének? . .
Senki, senki sem felel rá;
Ismered-e azt a hazát
A hol a czitromfa virít?

Mit vétettek? Ah ki tudná?
Van közöttük, a ki hangos
Átkozódva szól az éghez,
Meztelen sebét mutatva;
Van ki sir, ki térdre rogy;
Van ki nem bir járni többé,
És kinek szemét a napfény,
Mint a villám elvakítja.
Ám de egy van a ki nem szól
A ki nem sir, és nem érez,
Mert a föld alatti éjben
Elfelejté a beszédet;
Mégvakult és megbolondult!
Csak merően néz a napba
S szörnyen zárt ajakkal hallgat
Kint, gyönyört nem érező . . .
Ez volt ki legtöbbit monda!
Ismered-e azt a hazát
A hol a czitromfa virít?

K—s M—n.

A január—aprilisi számok már elfogytak.

A B D - E L - K Á D E R.

Soká harczolt a hős, belefáradt végre,
Elébb lova dült ki, aztán reménysége,
Legyőzte az ellen, és elvitte fogva,
Kard és becsületszó ott maradt zálogba.

Szegény Abd-el-Káder!

Damascus kertiben rózsaszüret helyett
Nem azt szüretelnek, hanem emberfejet.
Reszketve fut a frank égő háza alól,
Régi kint boszulni itt van az alkalom.

Szegény Abd-el-Káder!

Kinos kegyelemből nehéz lánch helyébe
Adott vitézszavát verték a kezére,
Távol hazába mégy, és soha ezentúl;
Legyen béke, vagy harcz, kezed kardhoz nem nyúl.

Szegény Abd-el-Káder!

„Frank uram, vendég vagy, menekülj házamba.
Kardom hüvelyében, bízhatol szavamba.
Küszöbömön belül a vendég nem vész el:
Kardomat lekötéd. — *Védlek puszta kézzel!*“

Szegény Abd-el-Káder!

K—s M—n.

A L Á N Y O K H A R C Z A.

(Csak az a jó benne, hogy igaz történet).

Husvét harmadnapján Szegeden három szabólegény becsapódott egy polgárházhoz pálinkára; ezt az utcán örökös lányok észrevették és vízzel telt bögrékkel fegyverkezve egyenesen a nevezett ház felé siettek.

A szabó legények megsejditék a rettenetes ellenség közeledtét, mit csináljanak? bezárták a szobaajtót. — A lányok tehát megszállták a szobát; de a türelem itt is elhagyta őket; nem várhatták, míg a szabólegényeket éhség vagy más valami föladásra kényszeríti, hanem elkezdtek az ajtót döngetni s kiabáltak a szabóknak hogy csak adják föl *magokat*, mert különben még jobban meglocsolják őket. De biz az ajtót nem nyitották föl, mert a bent levő három egyén féltette az irhát. A lármára az egész udvar teli lett lánnyal, mert köztünk legyen mondva, itt van lány annyi a mennyi nem *kell*. A szomszédban lakott egy tréfás kömives, ki a nevetséges lármát hallván, fölment a háztetőre, és onnan nézte, hogy mit csinálnak a lányok; hogy még több nevetni való legyen, inasát és legényét vödörrel kezökben átküldi a leányokhoz oly biztatással, hogy a leányokat, kiknek figyelmük egészen a *legényekre* van szegezve, most könnyen és nagyon meglocsolhatják. A heves vérű fiatalok ezt örömmel teljesíték. Átmentek és öntözték a lányokat amugy magyarosan, miközben észre sem vették, hogy a csalfa kömives bezárta utánok a kaput, és hogy innét a háztetőről nézi a velök történendőket.

A legény és inas kilocsolván a vizet, a sok támadó lánytól futásban akart menekülni; de nem kis meglepetésökre a kaput zárva találják.

Most a lányok nekibátorodnak amugy katonásan, és öntözik a legényt és inast nagyon és magyarosan. Ez nagy lármával történt. A szabók hallván a zaj közt a férfihangot, hősies elszánt-sággal törtek ki, gondolták, hogy többen majd csak legyőzik a lányokat. De alig hogy az ajtót kinyitották, annyi leány rohant a szobába, a mennyi csak betért, mindeniknek kezében egy vízzel telt edény. Volt ekkor ne mulass a szabóknak! most bezzeg nem sompolyogtak a lányok mellé mint egyébkor! hanem ugráltak asztalra, székre, ablakba, hogy kiugranak, de nem lehetett, mert rács volt az ablakban; a kemény tüzelest nem állhatván tovább, *keresztül törtek a szoknyásviziteken* ki az udvarra. Pedig bátrak ezek a szabók, mert ily nagy csatában még csak az eszüket sem veszték el; tudták ők merre kellene menekülni, a merre nincs oly meleg, az utcára, de nem lehet, zárva van a kapu. „Incidit in Scyllam, qui vult vitare Charybdim“ mit nyertek vele, hogy kinyargaltak a szobából, közelebb jöttek a kuthoz. Most az volt már boldogabb, a kit hátba öntöttek.

Befutkosták az egész udvart, nincs menedék sehol. Egy már a kalapját elvesztette, kettő pedig a kezében tartja. A különben is vékony veséjű szabók már egészen át voltak ázva, mikor valamelyik közölök egy hágcsót lát az utcafalhoz támasztva, mi kell annál több? víz ellen legjobb a magas hely; föl a hágcsón a két öles magasságú, és ugyan ily hosszúságú köfalra, meglátja a másik, utána . . . meg a harmadik, utána . . . tehát hárman a köfal tetején. Hát a

lányok mért nem mennek utánok? Hm, nagy oka van annak; mert a harmadik szabólegényt

a két első úgy húzta föl lajtorjástól együtt; több lajtorja pedig nem volt.

A kőmiveslegény és inas utoljára könyörögtek, kiknek a vitéz hosszúhajú sereg meg is en-

gedett oly feltétel alatt; hogy a kutból vizet merni tartoznak. A lányok annyira neki tüzesedtek a locsolásnak, hogy mivel annyira fölönteni nem birtak, még a fazekat is földobták, persze vízzel együtt.

A furfangos kőmives, ki a történeteket a háztetőről szemlélte, majd megpukkadt nevedtében; végre kinyitá a kaput anélkül, hogy valaki észre vette volna. Később a lányok széledni kezdtek, mit látván a kőmivesinas és legény, iparkodtak minél előbb odább állni.

A három szabó még mindig a fal tetején; majd megfagytak, úgy zörgöttek fogaik, mint a nagypénteki kereplő; de lejönni még nem lehet.

A kőmiveslegény és inas nagy vizesen hazakulogtak, a kőmives látván, egész komolyan, mintha vizet sem zavart volna, kérdi őket:

— Hogy locsoltak ennyire le benneteket?

— Hát valami gazember bezárta a kaput, és mikor szaladni kellett volna, ki nem jöhettünk.

— Hát nem birtatok azokkal a lányokkal?

— Rettenetesen sokan voltak, — felelé az inas.

— Na semmi, majd megszáradtok.

A lányok végkép megelégedtek a locsolással, és diadal-ittasan hazavonultak. A szabók pedig, fáztván az ő testök és lelkök, diadal nélkül, de gyorsan leeresztették a hágcsót, és a szobába futottak száritkozni.

R. M.

Okadatolt kivánság.

Kupás, utcai csavargó megállítja X. arslánt az utcán.

— Uram, nem feledte ön még el, hogy a minap nekem egy frakkot ígért ajándéknak?

— Legkevésbé sem feledtem.

— Ugy kérem, hogy azt nekem rögtön adja át, mert még két urfit tudok a városban, kik frakkot viselnek, s ha ezek *leteszik*, én többé az úrfi frakkját el nem fogadom.

Hát ilyen az orosz lány?

X—váron vásárkor az állatsereglet-bódé deszkafalain levő állatokat ábrázoló képeket nagy néptömeg bámulta, magyarázgatván egymásnak a szörnyeteg állatok neveit és tulajdonságait. A többek közt így szól egy falusi atyafi leányához, az oroszánt ábrázoló képre mutatván:

— Nézd lányom ez itt az orosz lány.

— Oh hát ilyen az orosz lány, — felel a leány — én

azt gondoltam olyan mint az *ember*. (Bizonyosan azt vélte, hogy az oroszán *nevű állat valami orosz embernek a lánya*.)

Erdély régiségei.

(Ajánlva a régiség kereső társulat figyelmébe.)

Motto: Be szép kilencz falu biz e!

Van Erdélyben kilencz falu egymásután sorban, és mind a kilenczet a nép ajkáról hallám prédikátumával együtt versben elmondani, és mint ilyen raritást annak módja és rendi szerint a hogy hallám a következőkép le is íram, és a közönség tudomására juttatom.

Bene, Buda, Rádós,
Kacza, Zsomber, Rákos,
Petek, Muha, Pálos (faluk)
E kilencz határos,
Tolvajokkal páros:
Itt kereskedj káros.

A strófát üti, annak bizonyására helyben aligha bikkfával nem üténék.

A gereblye mint magyar nyelvmester.

Ha székely leány szokott szolgálóskodási idejét a szászok között elvégezve, újból hazakerül, gyakran megtörténik, hogy szeret otthon egy s más dologban kényeskedni, sőt még olyan módon is fitogtatni műveltségét, mintha már a sok német beszédben a magyar nyelvet is el feledte volna.

Egy hasonló módon kánifikált hajadonnal történt, hogy anyjával a mezőn lévén, meglát a lekaszált réten egy heverő gereblyét, mely fogaival ég felé volt fordulva.

— No ezt is elfelejtettem már; hogy mondják ezt magyarul? — kérdi anyjától a gereblyére mutatva.

— Megmondom, ha rálépsz előbb egy kicsit a fogára — válaszolt a bölcs anyjok.

Meglett; de egyszersmind a hirtelen föl pattant gereblyenyél jól homlokba sujtá Pörzsi kisasszonyt, ki is erre nem késett a következő szavakba törni ki:

— Hogy a fránya ögye mög a göröblyéjit, mint megütee!

Kerebesz.

Egy alkalommal megint Pörzsinek a *rák* nem akart sehogy sem eszébe jutni.

— Te Kalári! — szól a testvérihez — németül úgy hívják *kerebesz*, ha megfőzik olyan vörös mint a *rák*, mi az magyarul?

Egy álom magyarázata.

Vadászni voltunk, én és egy cimborám. Hosszas járkálás után végre elfáradván, a gyepre leheveredtünk és szerencsésen elaludtunk. De minő félelmes volt ébredésünk? azt hittük, hogy mig aludtunk, valami rossz szellem Indiába vagy Isten tudja hová vitt bennünket; mert két borzasztó vastagorrú és nagy állatot pillantottunk meg magunktól nem messze. Tanakodtunk, nem volna-e jó nagyobb biztosság kedvéért a folyó tulsó partjára átúszni? de megfontolván, hogy azon két állat kinézésüket a história naturalissal combinálva, vagy Hyppopotamus, s akkor utánunk úszik, vagy pedig Rhinoceros, s talán ez is tud úszni és majd a tulsó parton még könnyebben megesz, felbátorítottuk egymást és lopva a két állathoz közeledtünk. Ki írja le csodálkozásunkat, midőn a két óriásban két szelid magyarországi ökröt fedeztünk fel, orrán mindkettőt rettenetes nagy fonott szájkosárral ellátva.

Valjon mért bántak így velük? talán hogy ne beszélhessenek? hiszen okosság dolgában talán tul nem

terjeszkedtek volna ök a nevükkel összekapcsolt jelentőségén? vagy talán, hogy ne harapjanak? hiszen az ökrök közt épen a négy lábuk nem marakodók.

Végre is a városba érvén, következőleg magyarázattott ki a dolog:

A községi gazdasági választmány azt a határozatot hozta, hogy az ugarföldeken senkinek, még a tulajdonosnak sem szabad marhákat legeltetni. A lefestett ökrök tulajdonosa maga a gazdasági választmány ujdonsült elnöke lévén, e részbeni buzgóságával s kegykeresésével annyira ment, hogy jármos ökreinek szájkosarakat fonatott, nehogy ezek szántás közben az ugarföldről vagy egy fűszálat leharapjanak, s aztán valaki azt mondhassa, hogy ő — elnök létére — a fenébbi tilalom ellenére rossz példával jár előre.

Ez Iszapos öreg Csermely városban történt.

Hadd éljen az a másik is.

Egy faluban két parasztember kapott idézést egy napra a bíróság elébe. A mint a legelső szobában az egyik beidéző levelét megmutatja, a tárgyaló bíró mindjárt előveszi a dolgot, s a parasztembernek nagy megelégedésére egyességet csinál közte s ellenfele közt. Ek-

kor a másik parasztember mutatja elő beidézését, mit a tárgyaló bíró megnézőn, azt találja, hogy ennek nem ő a tárgyaló bírója, hanem a szomszéd hivatalszobában

lévő másik bíró, miért is a parasztot oda utasítja. De a parasztnak megtetszett, hogy társának perét ez a bíró oly jól elvégezte, rimánkodott, hogy végezné el ezt is. Hiába magyarázta a bíró a kompetenciát, a paraszt csak kérte, végezné el az ő sorát is. Végre az előbbeni paraszt megszólal:

— Soha se alkalmatlankodjék itt kend komám uram, *hadd éljen az a másik is.*

Ügyes ügyvéd.

Közelebb két jó szomszéd úgy egyezett meg egymással, hogy a melyik előbb meghal, az kétszáz forintot legyen köteles hagyni végrendeletileg a másiknak; azonban, mint minden ember, úgy a két szomszéd is bizalmatlan lett egymás irányában, hátha a másik holtáig elkölti vagyonát, és így miből állítja ki a kötelezett kétszáz forintot.

Sok szónak az lett a vége, hogy biz ők ügyvédhez mentek, hogy csináljon valami egyességet köztük, igérve tíz tíz forint fáradsági díjt az ügyvédnek.

Csakhamar talált is erre módot az ügyes igazság embere, és ekkép egyezteté össze őket, hogy még az nap köteles legyen az egyik szomszéd megfizetni a két száz forintot a másiknak, s ez viszont kétszázat amannak, hogy így egymást végrendeletben meg ne csalhassák.

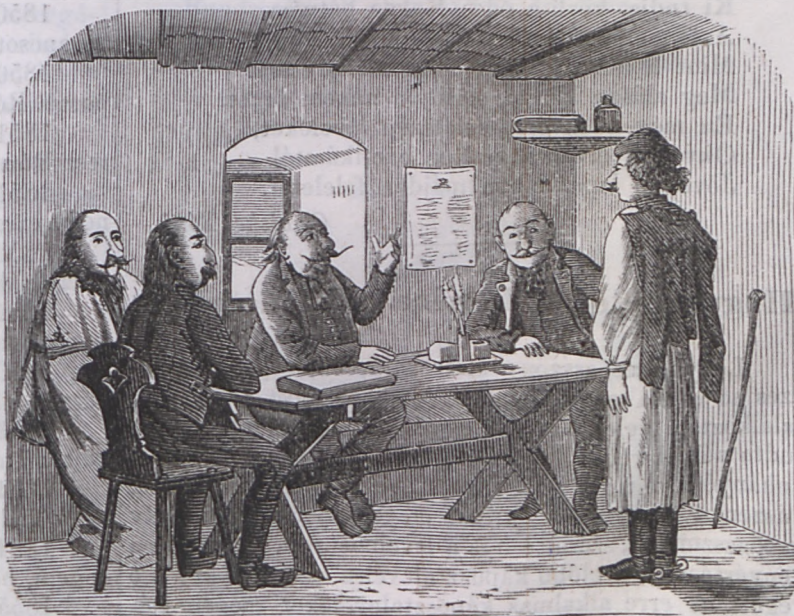
— Biz igaz az, — jegyzék meg a peres szomszédok, — hiába, csak nem is hozzánk való a törvény, jobban tudja a porokátor úr, köszönjük szépen a jó tanácsot, — s jól megfizetve a mély ügyvédi tanácsot, elégedetten távoztak.

Különféle gusztus van!

Kihágási csinjáért bírák elébe állítottat a negédes falusi ujoncz, és biz ő feltett főveggel talált a törvényházba beállítani.

— Hát te goromba pimasz! — förmed rá a jegyző, — nem tudsz kalapot venni a tanácsnak?

— Nem biz én uram, — volt a felelet, — én szegény legény vagyok, hogy tudnék ennyi embernek kalapot venni? Aztán meg a gusztus sem egyforma, kinek csárdás, kinek kupeczos, kinek meg köcsög kalap tesszik.

Váci levelek.

Édes urambátyám, szép Kakas bácsikám
 Engedje, hogy innen leveleket irjak,
 Hiszen e városban sok, sok történik ám,
 Ujdonságink vannak ujabbnál is ujak!
 Most a napokban is oly sokan elvesztek
 Részint borban fultak, részint árpalébe
 Tudnillik legyenek, sokan meg megsültek
 A sovány kifibe', szarvasba', zsemlebe'!
 Vác nevezetes hely, van dunafürdője
 Fekete erdőtől a tengerig terjed
 Ingyen fürödhetünk, télen is használja,
 A ki nem fél, hogy a jég alatt megdermed.
 Van egy palotánk is, künn ór áll előtte
 Benn a jó úrfiak fütyölnek, dalolnak,
 Ezer a lakója, hetvenkettő híján :
 Ilyeket minálunk szépen felkarolnak!
 Ezek élelemről soha sem aggódnak,
 Van egyenruhájok, pap, orvos, tanító,
 Sarkantyú helyett egy olvasót czepelenek,
 S nem szivarozhatnak, ez a szomorító!
 A pap a csüggedőt vidítja, biztatja,
 Az orvos örködik egészségük fölött
 A tanító irni, olvasni oktatja,
 Mert van, ki passusra eddig sokat költött.
 Itt az egyenlőség édességes képe,
 Van ott benn főbíró, fiskális és ügynök,
 Postatiszt, ellenőr, nyelvmester, pénztárnok,
 Válalkozó, üzér, építész és mérnök.
 Iparos, földműves, kanász és tehenész,
 Csikós, csirkefogó, mesterek mestere,
 Van „országfutó“ és „Vagabund“ czímerrel
 Kiknek így iratik le a caractere!
 De most tán elég is a mit eddig irtam
 Ki tudja, közli-e édes Kakas bátyám,
 Aztán szépen kérem, törülje ki, a mi
 Mint a forró kása, megégetné a szám!
 Meg alásan kérem, küldjön nekem lapot,
 Én meg adok érte sok szép leveleket,
 Okvetlen elvárva kedves bácsikámtól
 Jövendő lapszámban majd a feleletet.

Csibiske Tóni.

Hogy ülteté föl L. néne a finánczokat.

Legyenekné asszony életrevaló, vidor kedélyű él-
 ces nő volt a maga idejében; tán még most is az; rég
 találkoztam vele. Történt egyszer, hogy megbüntetett
 tudta nélkül rég időtől fogva pallásán hevert töredék
 dohányért, mit ő oly zokon vett, hogy fölteve magában,
 miszerint ez érzékeny tréfát megtorolja. Mint némely
 gazdasszonyok, szerette ő is a levelensültet, s sütéskor a
 kenyértésztát is előbb káposztalevéltre szokta rakni, s e
 végett az erre alkalmas káposztaleveleket szépen zsi-
 norra füzögetve mint a dohányt szokták, téli-re elteendő,
 szárítgatta hosszú sorban a palláson fölagatva. Mint-
 hogy ez távolról a legszebb sárga dohánylevélnek lát-

szék, megorronták azt a finánczok is közvetve, s előre
 örülve a rebachnak, megkezdték a házkutatást. Legy-
 nekne asszonyom mosolygva magában a leendő felsü-
 lést, böcsátja maga előtt embereit, ő pedig megállva a
 padlás-ajtóban nézi az eljárást. Megpillantják a corpus
 delictit; nosza! neki esnek, nézik, tapogatják, de a vélt
 dohány a kézérintésekor természeténél fogva szétporlik.
 (Használat előtt előbb nyirkos helyre szokták azt tenni.)
 Csak szagolják egyre, s kérdik végre: miféle dohány
 ez? A fránya nő pedig csipőre tett kézzel hangos ka-
 czajra fakadva monda:

— Prosit uraim! most ez egyszer ugyan csak fel-
 sülték, hisz nem dohány az, hanem valóságos káposzta-
 levél.

Nagyobb, nagyobb, de nagyobb számár is!

Jóska és Laczi testvérek elmentek egyszer nagy-
 bátyjukhoz névnapot köszönteni; örömet tettek, mert
 ilyenkor mindig egy ezüst huszas nyomta a markukat.
 Elvégezve a verselést, megszólítja Jóska a bácsi:

— No fiam! declináld el most nekem a „mensa-t“
 hibátlanul.

Csak dünyög kis ideig a kérdett, de nem bir kellő-
 leg felelni; mire az ifjabbat, Laczit szólítja fel, ki meg
 is felelt becsüllettel a kérdésre. Ekkor az idősbhöz for-
 dulva monda:

— Nagyobb vagy fiam, mégis megpirit öcséd.

— Nagyobb, nagyobb, bácsika! de nagyobb szá-
 már is, — szól odavetve a kis Laczi.

Sajátságos kánikulai észleletek

a lefolyt tizenegy év alatt.

1850. Jul. 20. A francia megszálló sereg Rómában
 parancsot kapott a Párisba való visszatérésre.

1850. Aug. 20. A francia hadsereg parancsot ka-
 pott a Rómában maradásra.

1851. Jul. 20. A francia hadsereg előkészületeket
 tesz Róma elhagyására. Két ezred már visszatért.

1851. Aug. 20. A Rómában levő francia hadsereg
 négy ezreddel megszorítottatott.

1852. Jul. 20. A francia hadsereg végleges kivo-
 nulásának határidejéül aug. 20-ka kitűzetett.

1852. Aug. 20. A francia megszálló sereg végle-
 ges kivonulásának határideje elhalasztatott.

1853. Jul. 20. A Rómában levő hadsereg indulásra
 készen áll, vezérlő tábornoka már elutazott.

1853. Aug. 20. A francia hadsereg megint lepa-
 kolt, új tábornok érkezett hozzá.

1854. Jul. 20. Napoleon igéri a külhatalmagnak,
 hogy hadseregét Rómából visszavonja.

1854. Aug. 20. Napoleon nagy könyörgésre meg-
 engedti, hogy hadserege tovább is Rómában maradjon.

1855. Jul. 20. A római francia megszálló sereg
 elmenetele közel kilátásba helyeztetik.

1855. Aug. 20. A francia hadseregnek Rómából
 eltávozása ismét a jövendők titka lett.

1856. Jul. 20. Beszélnek róla, hogy a római francia hadsereg Krimiába fog áttétetni.

1856. Aug. 20. A francia hadsereg igen jól érzi magát még tovább is Rómában.

1857. Jul. 20. A konferencián szó volt Rómának a francziák általi kiűritetéséről.

1857. Aug. 20. A jelen körülmények közt a francziáknak lehetetlen még Rómát elhagyni.

1858. Jul. 20. Napoleon fenyegeti Antonellit, hogy ha ez meg amaz nem lesz, rögtön elhozza onnan a katonaságát.

1858. Aug. 20. Napoleon fenyegeti Antonellit, hogy ha nem hajt a szép szóra, örök időkre, ott hagyja a katonaságát.

1859. Jul. 20. A francia megszálló sereg már hajóra kelt.

1859. Aug. 20. De bizony csak megint leszállt a hajóról.

1860. Jul. 20. A francziáktól azt kérdezik Rómában, hogy ugyan az Isten áldja meg, mikor mennek el már innen.

1860. Aug. 20. Azt felelik rá egész biznysággal, hogy „majd egyszer.“

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

— M—né asszonyság igen sokat betegeskedett, és ablaka tele volt rakva orvosságos üvegekkel; látván ezt egy szegény béresasszony, igen kérte M—né asszonyságot, adna beteg férje számára abból a sok jóféle megmaradt orvosságból valamit.

— Hogyan adnék — felelé M—né, — hisz azt sem tudom, mi baja a kend férjének, s ezen orvosságokat nekem rendelte az orvos.

— Ugyan ne sajnálja tőlünk földhöz ragadt szegényektől azt a kis jótéteményt a tensasszony, — rimánkodék a szegény asszony, — hiszen tudom én, hogy mind igen fain és hasznos szer az, mert az ilyen uri házhoz bizony csak a javából irnak a doctorok.

— Azt írják, hogy egy angol megtalálta József trombitáját, a mitől Jérikó falai ledültek. Ühüm. Értem. Bizonyosan *vontcsövű* trombita lesz az, a milyennel a rátótiak is furulyáltak már. Hátról puskaporral fújják.

— A P. H. azoknak az ireknek, a kik vagy a pápai, vagy a nápolyi sereghez készülnek önkénytesekül, ezt kiáltja: „God by.“ Tán megfordítva érti: „By God?“

— Egy *Chatelneau* nevű vendéi úr a pápai sereg számára ily buzditással toborz ujonczokat: „ifjak! ha mint marttyrok meghalunk, vérünk gyermekeinket és unokáinkat fogja szentesíteni.“ — De hol vegye az a szegény ujoncz az *unokákat*, ha mingyárt első intrádára mint marttyr meghal? vagy az otthon maradt excellentiás urak majd gondoskodnak arról?

— Miféle állat ez az *Anker*?

— Életbiztosító társulat a *vasmacskához*.

— Már miért a *vasmacskához*?

— Mert az képviseli a *reményt*.

— Tehát ez is „*földiekkal játszó csalfatünetemény*.“

— Közeledik a *Magnus Annus Platonis*. A *luthera-nus* püspök beiktatási lakomáján a *pápista* prépost megsztalta a *kálvinista* papságot; a *kálvinista* lelkész a *görög* lelképász'orokat, s a *görög* lelkész *valamennyi* kereszttyén hitvallás követőit. *Omnia jam fient!*

— Bemegy az oláh a bíróhoz panaszkodni:

— Nagyságos uram! a szomszéd *Pintye Pável* kutyája megveszvéen, megmarta az én malaczsomat, s most mind a kettő elszaladt a pokolba; kérem tehát nagyságos uramat, hogy nekem igazságot szolgáltatasson és téríttesse meg káromat.

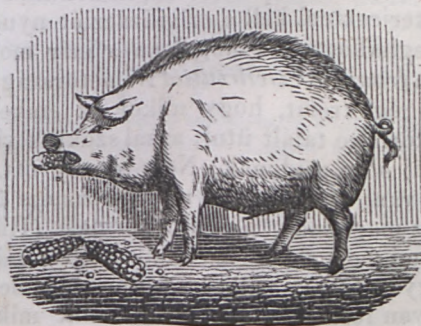
A bíró a §§-ok közé tekintte s komolyan válaszolt:

— Hozd elő a kutyát és malaczsot, s igazságot fogok neked szolgáltatni.

Az egész világ egy kadenciára megy.

Syriában nagy bajt csinál most a *Drúz*;
Montenegro azt feleli rá, hogy „*Spúz!*“
Ha még soká bosnyák basa ráhját *nyúz*,
Muszka neki majd különös „*nótát*“ *húz*. —
Siciliát felzavarta veres *blúz*;
Rosz a példa, pedig közel van *Abrúz*.
Nyughatatlan kezd lenni a *gézengúz*;
A nápolyi tréfadolog, ce n'est qu'une *rouse*.
Lamm *Móricz* úr kezét lábát gyötri *csúz*,
Napoleon billiárdozik *akúz*;
Ezért most a diplomatzi nagy *konfúz*,
Ó-Anglia zúgolódik és orrt *dúz*,
Bundestágnak ez ijeszgető *krámpúz*
A ki utóbb, ha megbomlik, mindent *súz*
— Valjon ki lesz e játékban a *makkúz*?

R é b u s z.

A 13-ik számbeli rébusz megfejtése.

(„*Krinolin*.“)

Ama bizonyos csizmadia beszélgetései az ő feleségével.

(Azt mondd, hogy nem lehet megérteni bizonyos dolgokat : mit akarnak azok az emberek? először azt kívánják, hogy legyen nekik *kamarájuk*; azután meg azon zúgolódnak, hogy mért van *kamarillájuk*? hát nem bérethetnék addig a kamarácskéval, a míg nagyobb kamarát kapnak?) Látod asszony, az úgy van, mintha te a Hausherrtől azt követelnéd, hogy adjon neked egy jó tágas, szellős, szabad levegőjű kamarát, olyan zárral, a minek a kulcsa nálad van, s ő a helyett azt mondaná, hogy addig is, míg olyan ürül valahol, rakd be a szalonádat ide ni, ebbe a kis sötét lyukba, a minek a kulcsa majd ő nála lesz, s a minek a szegleteiből mindenünnen látod a sok egér- és patkánylyukat elősötétleni. Valyon bele tennéd-e szalonádat? — (Ugyan minek kapricizirozza magát ez a franciaia olyan nagyon arra a rajnai vidékre?) Hát tudod, minden botnak két vége van : az augsburger doctorai és professorai kimondták azt a jelszót, hogy terjeszteni kell a civilizációt nyugotról kelet felé : meghallotta ezt Napoleon s már most elkezdte terjeszteni a *franciaia civilizációt* Németország felé; mert tudod azt a régi tréfát, hogy mikor az ember a kalapáccsal a körmire talált ütni; azzal szokták vigasztalni, hogy nem fáj *ott* a zsidónak. Nem bizony ctt, a hol az én körmöm van; de ha ő is a maga körmére üt! A mit nem kívánsz magadnak, ne tedd másnak. (Hát már mi dolog az, a mi most a két Czicziliák királyságában történik; csakugyan két Cziczilia lesz-e már belőle?) Tudja a golya! olyan formán van a dolog, mint mikor a szegény tót egy harsát fogott, s aztán neki állt a parton egy késsel hogy majd megtisztítja és megfőzi. — Hiszen tudod, hogy a harsáról *szór ellenében szokás* leva-

karni a pikkelyt, a mi szegényre nézve nem nagy mulatság lehetett; de azért csak nem szólt, minthogy a hal néma s az európai diplomacia sem karolta még föl az ügyét, hogy a pénzt ne késsel vakarják le a hátáról; egyszer azonban kapja magát a harsa, egyet vet magán s kisikolva a halász kezéből, beugrik a Dunába : „Jájájáj! kiált utána a koppon maradt halász : gyere vissza, zenyim harsa, bizom Isten *soha meg nem vakarom tized többet!*“ Hogy vissza ment e a hívásra a harsa? arról nem szólnak a krónikák. — Hm, hm. Az európai bonyodalmak ismét egy új kérdéssel szaporodtak meg. A lipcei diákok föllázdak a házigazdáik ellen. Csak mindenütt kitesz magáért a *diákvér*. Mindenütt diákok kezdik a legelső kontrabontoskodást. Ez sokkal fontosabb ügy, mint egyelőre látszik s én nem csodálkoznám rajta, ha az európai értekezletek legelső tárgya lenne a *diákkérdés* : mert a míg ez eldöntve nincsen, addig minden országnak meg vannak a maga drúzzai, czernagorezái és kárbonárijai. Ez iránt vagy úgy kell intézkedni, hogy az emberek ne fiatal korukban, hanem vénségükre járjanak iskolába; vagy hogy tiltassék meg mindenkinek fiatalnak lenni; vagy hogy egyáltalában ne legyen szabad iskolába járni; úgy is minek az? elég ha Lonkay Antal tud olvasni; a többi hallgassa, a mit hiteles emberek mondanak; például a *genuai repedt harangról*, meg a *két elsülyedt hajóról* az Idők tanujában. Milyen boldogok voltak az idők, a miknek ilyenek voltak a tanúságai. (Miféle repedt harangról van szó?) Hát hogy Florenczben *csoda* történt, az öreg harang, mikor Toskána annexiójának ünnepére meghúzták, egyszerre meghasadt. (Bizonyosan *ágyuvá akar lenni!*) Mondasz valamit. (Hát az a két elsülyesztett hajó micsoda?) Tudnillik, hogy Genuában három hajót bocsaítottak vízre, kettőnek *gonosz neve volt*, az *zátonyra ment*, ott veszett, a harmadikat *Pio Nononak* nevezték, az megmenekült. Pedig eddig azt olvastam a lapokból, hogy épen Pio Nono nem tud menekülni a *zátonyról*.

Ecce! az *uzsoratörvényeket* meg akarják szüntetni; eddig nem tartották becsületes embernek, a ki nagy kamatot vett a kölcsönadott pénztől; s ezáltal sok ember *rövidséget* szenvedett a *becsületében*. (Hát eddig nem volt megengedve nagy kamatot venni a pénztől?) *Venni* nem, de *adni* szabad volt.

Tehát a horvátok ismét *bánt* kaptak. (Hiszen Magyarországon már régen volt az.) Micsoda te? (Hát a *Thájszban*). Űm! az *die Bán*, én meg *der Bán*-ról beszélék.

— Hogy hogy, a francia generálisok Németország geografiáját *studirozzák mappából!* Bizonyosan titkos sympathiákat éreznek magokban! Ilyenre mondta ezt a palócz gyerek; nem mondom meg, hogy hívják a falóonkat, mert még *oda jönne kend lakni*.

(Igaz hogy Rácországban megégették az *Attilát?*) Dehogy! *Rácsia* most egyetért, még a Demok *Rácsia* és az Aristok *Rácsia* is, ha csak tán a Bü rokk *Rácsia* nem fundál felőlünk valami hamisságot?